

Arrest

**nr. 51 804 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 47 973 van 12 september 2010 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing werd verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting ingediend op 20 september 2010.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. FRANSIS, die loco advocaat A. PEPERSTRAETE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die op onbekende datum België binnenkwam, diende bij schrijven gedateerd op 5 februari 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Bij schrijven gedateerd op 17 november 2009 diende verzoekster een aanvulling op voormelde aanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 juli 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, die verzoekster op 9 september 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.02.2009 + actualisatie op 17.11.2009 werd ingediend door:

*(B., M.)
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder veroemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan bovenvermelde voorwaarde.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, mag het loon niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>). Dit doet betrokkene niet. Hij legt enkel een werkbelofte voor. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Wat betreft het argument dat betrokkene geen gevaar is voor de openbare veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn repliekmemoirie op dat het beroep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, omdat verzoekster op 18 september 2010 werd gerepatriëerd. Hij stelt dat verzoekster hoe dan ook een beroep zal moeten doen op de bevoegde diplomatieke en consulaire post om de nodige binnenkomst-documenten te verwerven, nu zij een visumplichtige vreemdeling is die in het buitenland verblijft.

De Raad merkt op dat de aanvraag die door verzoekster werd ingediend erop gericht is een verblijfs-machtiging te verwerven. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, zal verweerder nopen om een nieuw standpunt in te nemen met betrekking tot deze aanvraag. Hierbij valt niet uit te sluiten dat verweerder, gelet op de overwegingen van een eventueel vernietigingsarrest, de verblijfsmachtiging alsnog zal dienen toe te staan. De eventuele inwilliging van de aanvraag, die door verweerder als ontvankelijk wordt beschouwd, zal verzoekster toelaten naar het Rijk terug te keren. Bijgevolg dient te worden gesteld dat verzoekster, ondanks het feit dat zij op 18 september 2010 werd gerepatriëerd – gegeven dat niet wordt betwist ter terechtzitting – nog steeds belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad wijst er hierbij op dat verweerder niet dienstig kan verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin geoordeeld werd dat er gelet op de terugkeer van de verzoekende partij geen actueel belang meer voorhanden was bij de nietigverklaring van een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, nu in casu een beslissing voorligt waarbij een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht haar middel als volgt toe:

“(…) Dat men als redelijke en zorgvuldige overheid verzoekster niet mag dwingen om terug te keren naar haar land van herkomst louter op grond van de onredelijke en ontoereikend gemotiveerde beslissing dd. 05/07/10 aangaande haar regularisatie aanvraag, en dit:

- Zonder enige tijd en kans te geven aan verzoekster om een gefundeerd annulatieberoep in te dienen tegen deze beslissing.*
- Zonder dat zij voorafgaandelijk werd uitgenodigd of afdoende gehoord*

In de bestreden beslissing wordt enerzijds aangegeven dat de instructies van 19/07/09 werden ver(nie)tigd door de Raad van State, doch anderzijds focust DVZ enkel en alleen op deze instructie en de daarin vermelde voorwaarden. En dit terwijl de regularisatie-aanvraag van verzoekster in de eerste plaats gebaseerd was en is op de algemene regeling van art. 9 bis Vreemdelingenwet (zie stuk 4 zijnde de oorspronkelijke aanvraag en stuk 5 zijnde de actualisering).

Het is dan ook niet omdat de voorwaarden van situatie 2.8.A. Van de instructie niet volledig vervuld zijn, dat DVZ zonder meer om de bewijsstukken en argumenten aangehaald in het kader van de gemeenrechtelijk regeling van art. 9bis Vreemdelingenwet (onder meer deze betrekking hebbende op de bijzondere banden met België, de doorgedreven integratie, de moeilijkheden in het land van herkomst, etc) mag heen stappen, zonder de minste motivering.

Anders oordelen zou een schending uitmaken van de meest elementaire beginselen van behoorlijk bestuur.

De Belgische staat had de regularisatie-aanvraag van verzoekster als zorgvuldige overheid ook in het licht van art. 9bis Vreemdelingenwet dienen te bekijken, quod non in casu.

Door het overhaaste handelen van de Belgische Staat -betekening op dezelfde dag van de beslissing dd. 05/07/10 en van de bestreden beslissing- het voor verzoekster de facto onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk, wordt gemaakt om zich te wenden tot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teneinde de beslissing dd. 05/07/10 te laten controleren op haar wettigheid. Lang voordat de termijn van 30 dagen -waarover verzoekster normaliter kan beschikken om de schorsings- en annulatieprocedure in staat te stellen- zal verstreken zijn, zal verzoekster al manu militari naar Marokko zijn gerepatriëerd.

Dat de gedwongen repatriëring een onevenredige maatregel is, die kennelijk niet werd toegepast voor het vergelijkbare geval van mevr. (N. B.) en die strijdig is met de door de overheid gewekte

verwachtingen (zie de aangekondigde uitnodiging door de gemeente voor mededeling en overhandiging van de beslissing).

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de overheid, voordat zij de bestreden beslissing nam, bovendien geen enkele aandacht heeft geschonken aan de gezondheidstoestand van verzoekster (suikerziekte, migraine, paniekaanvallen). De Dienst Vreemdelingenzaken heeft kennelijk geen enkele poging ondernomen om verzoekster afdoende te verhoren in verband met haar mogelijkheden om in Marokko over levensvooruitzichten of minstens over een onderdak te kunnen beschikken.

Het is kennelijk onredelijk om, geen verder onderzoek te verrichten naar de concrete situatie van verzoekster.

Aan verzoekster werd nog nooit een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Het is dan ook kennelijk onredelijk om zonder meer aan te nemen dat "het weinig waarschijnlijk is dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden."

De door verzoekster ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat bovenstaand middel ernstig is."

3.1.2. Verweerder antwoordt dienaangaande:

"Verwerende partij merkt vooreerst op dat het redelijkheidsbeginsel de overheid verbiedt om kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt (J. DE STAERCCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vanden Broele, 2002, nr. 56), en dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat moet worden nagegaan of de bij de taakvervulling betrokken belangen niet onnodig geschaad worden en dat de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen moet voorbereiden en uitvoeren (J. DE STAERCCKE, nr. 21).

De gemachtigde heeft geenszins kennelijk onredelijk gehandeld.

Verzoekster stelt dat de gemachtigde door de aanvraag te beoordelen conform de instructie van 19.07.2009, niet zonder meer om de bewijsstukken en argumenten aangehaald in het kader van de gemeenrechtelijke regeling van art. 9bis Vreemdelingenwet (...) heen stappen.

Daarbij merkt de verwerende partij nog op dat de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, de concrete situaties opsommen waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Aldus kunnen de instructies van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Terwijl, de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals algemeen bekend, zich heeft geëngageerd om de richtlijn van de staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid, in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid, te blijven toepassen, hetgeen net ten gunste is van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of aan verzoekster een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met alle elementen die verzoekster ten gronde heeft aangehaald, doch werd binnen zijn discretionaire bevoegdheid geoordeeld dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is.

Verzoekster ontkent niet dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht heeft vastgesteld dat hij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in het criterium 2.8A en 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd voorts geoordeeld dat 'hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan bovenvermelde voorwaarde'.

Verzoekster kan ook evenmin worden gevolgd waar zij verwijst naar de mogelijkheid om een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen tegen de onderhavige beslissing dd. 05.07.2010 houdende de ongegrondheid van haar regularisatieaanvraag.

Verzoekster toont niet aan dat haar aanwezigheid bij deze procedure noodzakelijk is, zij kan zich – zoals blijkt – laten vertegenwoordigen door haar advocaat.

Betreffende de medische toestand van verzoekster en haar kritiek dat de gemachtigde haar dienaangaande niet heeft gehoord, dient te worden vastgesteld dat verzoekster enerzijds verwijst naar stukken waaruit haar vermeende medische toestand geenszins blijkt, en anderzijds verwijst naar nieuwe stukken die bij het nemen van de beslissing niet gekend waren en waarmee de gemachtigde derhalve geen rekening kon mee houden.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel inclus.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennen van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden."

3.1.3. In zoverre verzoekster aangeeft dat verweerder onzorgvuldig en onredelijk handelde door haar te dwingen om terug te keren naar haar land van herkomst "op grond van de onredelijke en ontoereikend gemotiveerde beslissing dd. 05/07/10 aangaande haar regularisatie aanvraag" zonder haar de kans te geven een gefundeerd annulatieberoep in te dienden tegen de bestreden beslissing en zonder haar voorafgaandelijk uit te nodigen of afdoende te horen, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat de

bestreden beslissing niet bepaalt dat verzoekster dient terug te keren naar Marokko, doch slechts vaststelt dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, niet gegrond is. Voormeld betoog van verzoekster gaat dan ook uit van een foutieve beoordeling van de draagwijdte van de bestreden beslissing en is niet dienstig. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de administratieve vrijheidsberoving van verzoekster – in uitvoering van de beslissing van 9 september 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde – haar geenszins heeft verhinderd om een annulatieberoep in te stellen tegen de bestreden beslissing. Tevens moet worden toegelicht dat het gegeven dat een vreemdeling tijdens de beroepstermijn voor het indienen van een annulatieberoep wordt gerepatriëerd naar zijn land van herkomst op zich niet tot gevolg heeft dat hem de mogelijkheid wordt ontnomen om zijn rechtsmiddelen uit te putten. Er dient immers op te worden gewezen dat een dergelijk beroep tevens vanuit het buitenland of door een raadsman in België kan worden ingediend.

Verzoekster betoogt verder dat het bestuur onzorgvuldig en onredelijk handelde door de door haar aangebrachte elementen enkel te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) en geen ruimere toetsing aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door te voeren. Verzoekster merkt hierbij op dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf in de eerste plaats gebaseerd was op de algemene regeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat in de bestreden beslissing geen motivering voorzien is inzake de door haar ingeroepen bijzondere banden met België, haar doorgedreven integratie in België en haar moeilijkheden in het land van herkomst.

De Raad wijst er evenwel op dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing op ondubbelzinnige wijze blijkt dat verweerder bij het nemen van deze beslissing toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze wetsebepaling geeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling ten gronde van aanvragen om machtiging tot verblijf. Het staat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dan ook vrij om beleidsrichtlijnen uit te vaardigen teneinde te bepalen in welke gevallen hij, in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid, een verblijfsmachtiging al dan niet wenst in te willigen. Het gegeven dat in een bestuursbeslissing verwezen wordt naar een beleidsrichtlijn laat dan ook niet automatisch toe te besluiten dat het bestuur zijn discretionaire bevoegdheid niet correct of te beperkend zou aangewend hebben.

Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoekster in haar schrijven van 5 februari 2009 volgende elementen inriep in het kader van de gegrondheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf:

- het feit dat zij nooit het voorwerp uitmaakte van een veroordeling,
- haar integratie in de Belgische samenleving,
- haar lange afwezigheid uit haar land van herkomst waar zij geen familie meer heeft.

In haar schrijven van 17 november 2009 verzocht verzoekster het bestuur vervolgens om haar aanvraag tevens te beoordelen in functie van de in de beleidinstructie van 19 juli 2009 omschreven situaties.

Verzoekster betwist in haar middel niet dat verweerder op correcte wijze heeft vastgesteld dat zij zich niet in een van de situaties bevindt die zijn omschreven in zijn beleidsinstructie van 19 juli 2009.

De Raad stelt daarnaast vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing volgt dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 februari 2009 ingeroepen elementen, nu in de bestreden beslissing wordt overwogen dat de duur van het verblijf van verzoekster in België, en bijgevolg de duur van haar afwezigheid uit Marokko – verzoekster geeft immers aan dat zij in 2002 van Marokko naar België kwam – en haar integratie niet kunnen worden weerhouden als grond om een verblijfsmachtiging in België te verkrijgen. In de bestreden beslissing wordt toegelicht dat verzoekster op geen enkel ogenblik legaal in België heeft verbleven en voor 18 maart 2008 geen enkele geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te verwerven en dat haar integratie op zich niet volstaat om een verblijfsmachtiging toe te staan. De Raad merkt op dat de stelling dat een louter illegaal verblijf op het grondgebied niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsmachtiging toe te staan niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd. Het kan evenmin als kennelijk onredelijk worden beschouwd om een integratie die voortvloeit uit dit louter illegaal verblijf op zich ook niet als voldoende reden te beschouwen om verzoekster te machtigen tot een verblijf in het Rijk. Met betrekking tot de stelling van verzoekster dat zij niet meer terug kan naar Marokko omdat zij er geen familie heeft kan de Raad slechts opmerken dat verzoekster

haar bewering zelf ontkrachtte door een stuk neer te leggen waarin wordt gesteld dat zij ondanks het feit dat zij het moeilijk heeft omdat zij *“weg (is) van familie”* toch tracht haar situatie te verbeteren. Verder wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat het argument dat verzoekster geen gevaar vormt voor de openbare veiligheid niet dienstig is, omdat van alle vreemdelingen die in België verblijven wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

In zoverre verzoekster betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand, wijst de Raad erop dat verzoekster in haar aanvraag zelf geen medische problemen heeft ingeroepen als reden om haar een verblijfsmachtiging toe te staan. Van een vreemdeling die van oordeel is dat zijn medische situatie een reden kan zijn om tot een verblijf gemachtigd kan worden, mag verwacht worden dat hij dit klaar en duidelijk meedeelt. Verzoekster kan niet voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geen aandacht besteed heeft aan haar gezondheidstoestand nu zij haar medische situatie zelf onvoldoende belangrijk achtte om deze als een duidelijk argument ter onderbouwing van een aanvraag om machtiging tot verblijf op te nemen.

Verzoekster kan verder niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat verweerder een verder onderzoek diende te verrichten naar haar concrete situatie, nu op de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf enkel de verplichting rust om de door de aanvrager aangebrachte en met stukken gestaafde argumentatie te beoordelen. Verzoekster had de kans om alle vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en diende om die reden dan ook niet meer bijkomend gehoord te worden. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen, zijn trouwens hoe dan ook niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; zie ook I. OPDEBEEK, *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247).

In de mate dat verzoekster nog kritiek uit op het motief in de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 september 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde dat *“het weinig waarschijnlijk is dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden”*, dient te worden gesteld dat haar betoog niet dienend is aangezien deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekster toont verder geen kennelijke wanverhouding aan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe enige schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel vast te stellen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel een schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoekster integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit tweede middel als hernomen dient te worden beschouwd.

Dat men gelet op hetgeen hoger werd uiteengezet niet kan spreken van een afdoende motivering in de zin van art. 3 Wet 29107/1961. Dat voornoemd artikel naast de plicht tot formele motivering, eveneens de plicht tot inhoudelijke of materiële motivering behelst. Dat het de inhoudelijke motiveringsplicht is die door verweerster met de voeten wordt getreden.

Immers: in de bestreden beslissing wordt enerzijds aangegeven dat de instructies van 19/07/09 werden verwittigd door de Raad van State, doch anderzijds focust DVZ enkel en alleen op deze instructie en de daarin vermelde voorwaarden. En dit terwijl de regularisatie-aanvraag van verzoekster in de eerste plaats gebaseerd was en is op de algemene regeling van art. 9 bis Vreemdelingenwet (zie stuk 4 zijnde de oorspronkelijke aanvraag en stuk 5 zijnde de actualisering).

Het is dan ook niet omdat de voorwaarden van situatie 28.A. Van de instructie niet volledig vervuld zijn, dat DVZ zonder meer om de bewijsstukken en argumenten aangehaald in het kader van de gemeenrechtelijke regeling van art. 9bis Vreemdelingenwet (onder meer deze betrekking hebbende op de bijzondere banden met België, de doorgedreven integratie, de moeilijkheden in het land van herkomst, etc.) mag heen stappen, zonder de minste motivering.

Anders oordelen zou een schending uitmaken van de meest elementaire beginselen van behoorlijk bestuur.

De Belgische staat had de regularisatie-aanvraag van verzoekster als zorgvuldige en plichtsbewust overheid ook in het licht van art. 9bis Vreemdelingenwet dienen te bekijken, quod non in casu.

Aangezien in het licht van de geldende regelgeving en Europese rechtspraak de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook totaal nalaat de bestreden beslissing te motiveren.

Dat namelijk dient opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid op de hoogte was van het bestaan van het recht op gezinsleven en op de hoogte had dienen te zijn van de persoonlijke en gezondheidstoestand van verzoekster

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid eveneens op de hoogte was van de hoger geschetste feiten en VOORGAANDEN, onder meer het feit dat verzoekster zich reeds lange tijd met haar oom te België bevond en hier duurzaam verankerd is.

De overheid maakt hier een loutere veronderstelling, die geen steun vindt in enig reëel gegeven. De verplichting tot inhoudelijke motivering wordt in casu met de voeten getreden.

Dat derhalve reeds louter op dit punt de bestreden beslissing faalt naar feiten en naar recht."

3.2.2. Verweerder antwoordt het volgende:

"De verwerende partij is van oordeel dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wets-artikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Waar verzoekster voorhoudt dat zij wel zou voldoen aan de voorwaarden gesteld door art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, merkt de verwerende partij op dat dit de materiële motivering van de bestreden beslissing betreft.

Dienaangaande merkt de verwerende partij nog op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of aan verzoekster een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoekster herhaalt in haar tweede middel dat de gemachtigde zich enkel 'focust op de instructie en de daarin vermelde voorwaarden, terwijl de regularisatie aanvraag van verzoekster in de eerste plaats gebaseerd was op de algemene regeling van art. 9bis.'

De verwerende partij herhaalt dat de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, de concrete situaties opsommen waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Aldus kunnen de instructies van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980."

3.2.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis

van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf die door verzoekster werd ingediend ongegrond is en geduid dat verzoekster zich weliswaar beroepen heeft op een beleidsinstructie van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, doch dat zij niet in aanmerking komt voor de toepassing van deze beleidsinstructie. In dit verband wordt erop gewezen dat zij voor 18 maart 2008 niet wettig in het Rijk heeft verbleven en zij hiertoe evenmin een geloofwaardige poging heeft ondernomen en dat haar integratie op zich geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan. Verder wordt aangegeven dat zij slechts een werkbefoel voorlegde doch geen arbeidscontract en dat het argument dat zij geen gevaar vormt voor de openbare veiligheid niet kan worden weerhouden omdat van alle in België verblijvende vreemdelingen wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Deze motivering stelt verzoekster in de mogelijkheid om met kennis van zaken op te komen tegen deze beslissing met de haar ter beschikking staande rechtsmiddelen. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen* in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

De Raad stelt verder vast dat verzoekster nalaat de “*geldende regelgeving en Europese rechtspraak*” aan te duiden die het bestuur een ruimere motiveringsplicht zouden opleggen.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. In de mate dat verzoekster kritiek uit op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Aangezien de kritiek van verzoekster een herneming is van de reeds in het eerste middel ontwikkelde grief kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het voorgaande middel en te benadrukken dat verzoekster met haar beschouwingen niet aantoonde dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel een schending aan van haar recht op een privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij licht haar middel toe als volgt:

“(…) Dat de rechten op een privé- en gezinsleven fundamenteel zijn Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op een beperkend door het EVRM opgesomde doeleinden.

Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens betreft het recht op gezinsleven.

Dat de bestreden beslissing inderdaad werd voorzien door de wet en een legitieme doelstelling heeft maar dat dient opgemerkt dat deze niet nodig is in een democratische samenleving (zie Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int>, Rev. Trim.dr. fam., 2001, 128).

Dat de bestreden beslissing derhalve ook haar beoordelingsmarge heeft overschreden en de rechten van verzoekster heeft geschonden die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM.

Dat namelijk de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de enige uitzondering is die wettelijk is toegestaan om een inbreuk te wettigen op voormeld mensenrecht.

Dat dienaangaande niet werd gemotiveerd. Dat derhalve dient aanvaard dat er geen dergelijke reden kan worden aangehaald.

Dat er ontegensprekelijk een lang en duurzaam gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM bestaat tussen verzoekster, en haar oom dhr. (A. B.), met name sinds 2002.

Dat de verwijdering van het Belgisch grondgebied een inmenging inhoudt in het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat in deze de rechtspraak van het Europees Hof Voor de Rechten van de Mens richtinggevend is, stellende dat de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf. Dat deze tweede paragraaf zeer strikt dient geïnterpreteerd.

Dat bij de afweging van (het) particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen (Arrest H.v.J. 3 juli 1980, zaak 157/79, Pieck; Arrest H.v.J. 8 april 1976, zaak 48/75).

Dat in casu er geen sprake is van enige belangenafweging laat staan dat in casu men zich bevindt in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2° lid EVRM.

De gedwongen repatriëring is in het licht van art 8.2 E.V.R.M. een bij de wet voorziene toegelaten inmenging van het openbaar gezag. Gelet op de geschetste omstandigheden is die maatregel echter niet evenredig.

Uiteraard kan het gezinsleven niet op eenzelfde kwalitatieve wijze in Marokko worden uitgeoefend. Dhr. (A. B.), Belg, en verzoekster hebben hier beide hun centrum van belangen, zoals blijkt uit de dossierstukken, en zij kunnen deze belangen niet achterlaten zonder meer.

Dat het derhalve onmiskenbaar vaststaat dat het artikel 8 E.V.R.M. geschonden is.

Dat bovenstaand middel ernstig is."

3.3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"(...) In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt zo onder meer aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R.v.St. 1993. z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekster van haar oom wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Tot slot houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Daarenboven laat de verwerende partij gelden dat art. 8, 2 EVRM uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag is toegestaan, voor zover bij wet voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde. De preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl het illegaal verblijf in het Rijk onmiskenbaar een strafrechtelijke inbreuk is.

Verzoekster betwist kennelijk niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten voorzien is bij wet en dat de inmenging van de overheid kan worden ingepast in één van de in artikel 8, tweede lid, EVRM opgesomde oogmerken, m.n. de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.

Bovendien geldt als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht, aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren en om, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen, met inbegrip van de verwijdering ervan te regelen, onder voorbehoud dat deze maatregel van verwijdering niet verdragsonverenigbaar is (zie ook R.v.St. nr. 97.206 dd. 28.06.2001)

In casu blijkt dat verzoekster illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft, zonder te beschikken over enig verblijfsrecht in het Rijk.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoeksters middel dus niet kan worden aangenomen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft aldus geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. (...)"

3.3.3. Allereerst moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing slechts een antwoord is op de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf gemachtigd te worden en verzoekster derhalve ten onterechte betoogt dat deze beslissing een verwijderingsmaatregel inhoudt.

Daarnaast moet worden geduïd dat slechts tot een schending van artikel 8 van het EVRM kan besloten worden indien verzoekster aantoont dat zij enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Om tot het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te kunnen besluiten dient het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te kunnen worden vastgesteld die voldoende hecht is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, 2001, Brugge, Die Keure, 404; P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy", in J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 743). Tevens moet erop worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een onderscheid maakt tussen het kerngezin en de bredere familie en, meer specifiek, tussen gezinsrelaties waar al dan niet sprake is van een relatie van afhankelijkheid (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; N. Mole, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Verzoekster stelt dat zij bij haar oom in België verblijft. Verzoekster, die volgens de aan de Raad voorgelegde stukken vierendertig jaar oud is, brengt echter geen enkel stuk aan waaruit de verwantschapsband met haar vermeende oom als dusdanig blijkt en maakt daarenboven ook niet aannemelijk zij van deze persoon afhankelijk is. Zij geeft daarentegen te kennen te kunnen werken en derhalve middels een inkomen uit arbeid zelfstandig in haar onderhoud te kunnen voorzien. Het loutere

gegeven dat verzoekster zou samenwonen met haar vermeende oom laat op zich niet toe enige afhankelijkheidsband vast te stellen.

Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen haar en haar vermeende oom onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekster, in casu, ook niet dienstig verwijzen naar het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en kan geen schending van deze verdragsbepaling vastgesteld worden.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoekster voert in een vierde middel een schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster stelt het volgende:

“(…) Verzoekster ervaart het harde politieoptreden en de navolgende opsluiting als een vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM, mede gelet op haar zwakke gezondheidstoestand (cfr. Supra en de bijgevoegde stukken) en haar straffeloos verleden.

Bovendien zal verzoekster na aankomst te Casablanca nog verdere onmenselijkheden en vernederingen dienen te ondergaan:

- zij kan nergens terecht in Casablanca*
 - zij heeft geen financiële middelen*
 - zij spreekt dialect en verstaat de arabische taal niet die in Casablanca wordt gesproken*
 - indien zij zich naar haar geboortestreek Kebdana zou willen begeven op zoek naar steun en een onderdak dient zij een reis van meer dan 630 km te ondernemen (meer dan 7u30 reistijd per wagen)*
- Het valt te betwijfelen hoe zij -anders dan door een zeer lange tijd te bedelen- aan de financiële middelen geraakt om deze reis te ondernemen.”*

3.4.2. Verweerder antwoordt het volgende:

“De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing verzoekster geenszins verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekster:

- Zich richt tegen het vermeende harde politieoptreden waarbij de beslissing werd ter kennis gebracht en derhalve geen betrekking heeft op de bestreden beslissing,*

- verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,
- een vermeend gebrek aan financiële middelen en een reis naar haar geboortestreek bezwaarlijk kan beschouwd worden als zijnde foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 7.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekster is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn."

3.4.3. De Raad kan slechts vaststellen dat de bestreden beslissing op zich verzoekster niet verplicht om terug te keren naar Marokko, zodat haar beschouwingen omtrent haar situatie in Marokko, los van de vaststelling dat het gaat om ongestaafde beweringen die in geen geval toelaten een inbreuk op artikel 3 van het EVRM vast te stellen, niet dienstig zijn. Daarnaast moet worden gesteld dat verzoekster door kritiek te geven op het politieoptreden naar aanleiding van de uitvoering van een andere beslissing en het feit dat zij ingevolge deze andere beslissing van haar vrijheid werd beroofd niet aantoonde dat de in casu bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg heeft.

Verzoekster toont met haar toelichting geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Het vierde middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK